

五行翻天
7

เจ้าเงาะ พลิก 10 สิขรรค

เขียน : สมนุนิ
ปก : สุภากรณ สุประเสริฐ

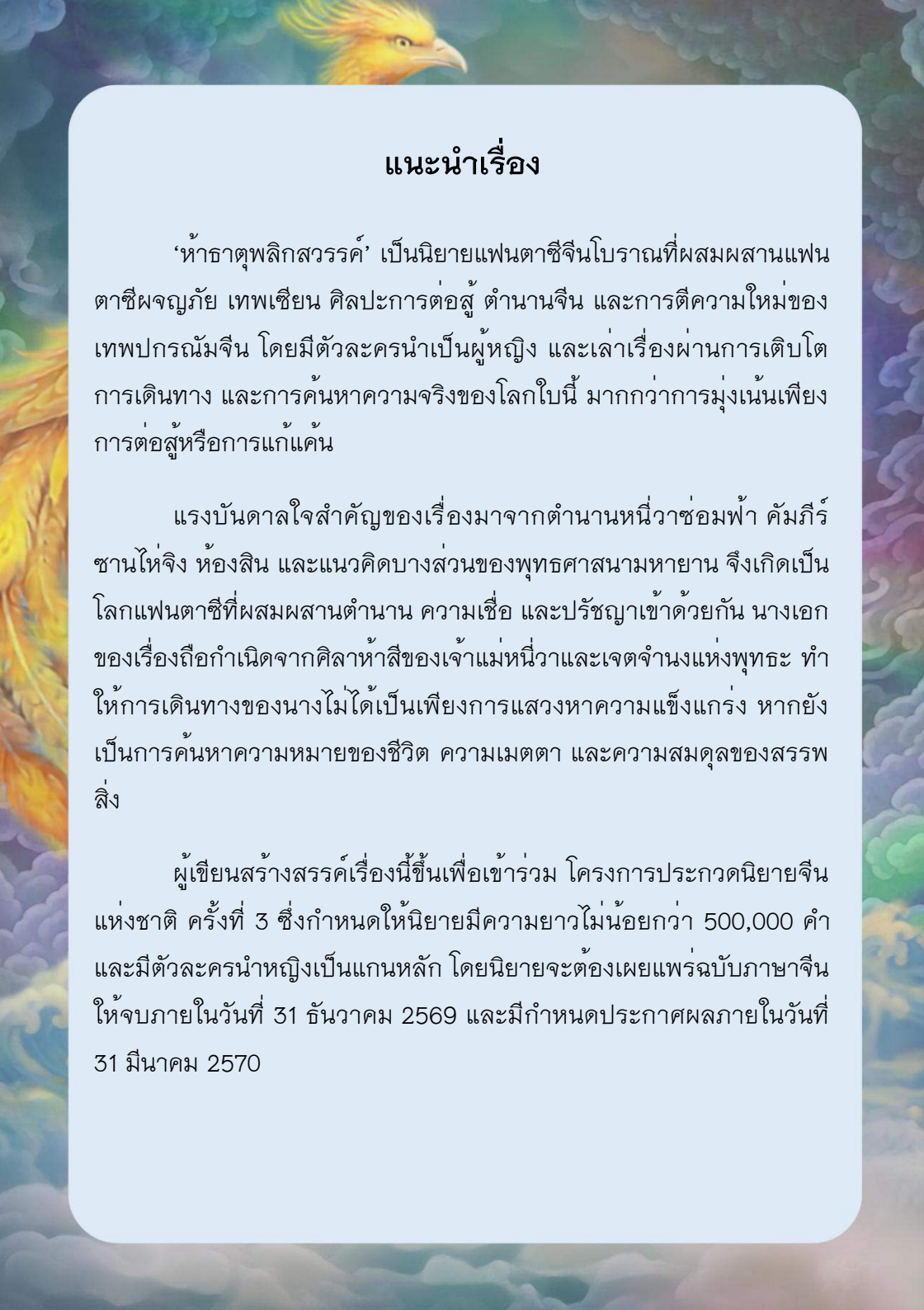

五行翻天
เจ้าธาตุ
พลิก ๗
สิขรวิ
เขียน : สรมนินทร์
ปก : สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

เรื่อง	ห้าธาตุพลิกสิขรวิ ๗
ผู้เขียน	สรมนินทร์
พิสูจน์อักษร/เรียบเรียง	สรมนินทร์
ปก	สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ
กราฟฟิกจัดหน้า	ปกสำเร็จ จัดอาร์ต By ปั่นแป้ง

นิยายเรื่องนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง แก้ไข หรือสแกนเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของนิยายเรื่องนี้ไปเผยแพร่หรือกระทำการใดๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืน จะดำเนินการทางกฎหมายต่อผู้กระทำละเมิดให้ถึงที่สุด

แนะนำเรื่อง

‘ห่าธาตูปลิกสวรรณ’ เป็นนิยายแฟนตาซีจีนโบราณที่ผสมผสานแฟนตาซีพญานาค เทพเซียน ศิลปะการต่อสู้ ตำนานจีน และการตีความใหม่ของเทพปกรณัมจีน โดยมีตัวละครนำเป็นผู้หญิง และเล่าเรื่องผ่านการเติบโต การเดินทาง และการค้นหาความจริงของโลกใบนี้ มากกว่าการมุ่งเน้นเพียงการต่อสู้หรือการแก้แค้น

แรงบันดาลใจสำคัญของเรื่องมาจากตำนานหนิวาซอมฟ้า คัมภีร์ซานไห่จิง ห่องลิน และแนวคิดบางส่วนของพุทธศาสนาหายาน จึงเกิดเป็นโลกแฟนตาซีที่ผสมผสานตำนาน ความเชื่อ และปรัชญาเข้าด้วยกัน นางเอกของเรื่องถือกำเนิดจากศิลาห่าสีของเจ้าแม่หนิวาและเจตจำนงแห่งพุทธะ ทำให้การเดินทางของนางไม่ได้เป็นเพียงการแสวงหาความแข็งแกร่ง หากยังเป็นการค้นหาความหมายของชีวิต ความเมตตา และความสมดุลของสรรพสิ่ง

ผู้เขียนสร้างสรรค์เรื่องนี้ขึ้นเพื่อเข้าร่วม โครงการประกวดนิยายจีนแห่งชาติ ครั้งที่ 3 ซึ่งกำหนดให้นิยายมีความยาวไม่น้อยกว่า 500,000 คำ และมีตัวละครนำหญิงเป็นแกนหลัก โดยนิยายจะต้องเผยแพร่ฉบับภาษาจีนให้จบภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2569 และมีกำหนดประกาศผลภายในวันที่ 31 มีนาคม 2570

ด้วยเหตุนี้ ‘หำธาตุพลิกสวรรณค์’ จึงเป็นนิยายเรื่องแรกของผู้เขียนที่
เริ่มเผยแพร่ฉบับภาษาจีนตั้งแต่ปลายเดือนมิถุนายน 2569 ทั้งที่ขณะนั้นยัง
เขียนไม่จบ เพื่อให้มีโอกาสสร้างฐานผู้อ่านและเป็นที่รู้จักในประเทศจีนก่อน
ส่วนฉบับภาษาไทยเริ่มเผยแพร่ภายหลัง เพราะผู้เขียนเขียนต้นฉบับจบ
เรียบร้อยแล้ว

หากคุณชื่นชอบนิยายอย่าง ครึ่งปีศาจชื่อเถิง จันทรารัศมีสง ตำนาน
รักสวรรณค์จันทรารัศมี ปีศาจพิฆาตรัก หรือ นาจา และสนใจเรื่องราวที่น่า
ตำนานจีนมาตีความใหม่ผ่านโลกแฟนตาซีที่มีเอกลักษณ์ พร้อมตัวละคร
หญิงที่ค่อยๆ เติบโตทั้งด้านพลัง ความคิด และจิตใจ ‘หำธาตุพลิกสวรรณค์’
เป็นอีกเรื่องที่คุณไม่ควรพลาด

สรุมนิรัน

เรื่องย่อและคำโปรย

เมื่อเหล่าเทพหลงใหลในความเป็นอมตะและสุขบนสันหลังของโลกมนุษย์ จนสมดุขของสามโลกเริ่มพังทลาย ท้องฟ้าแตกกร้าว แดนอสูรซานไห่จึงเริ่มหลอมรวมกับโลกมนุษย์ และตำนานที่ถูกสืมเลือนได้หวนกลับมาอีกครั้ง

หายนะที่เกิดขึ้นทำให้พลังของเจ้าแม่หนี่วาที่อยู่พิเศษเสี้ยวศิลาห้าสี และเจตจำนงแห่งพุทธรได้หลอมรวมกัน และลงสู่ครรภ์ของหญิงขอมฟ้าผู้หนึ่งโดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ทารกหญิงที่ถือกำเนิดจึงมีพลังอันยิ่งใหญ่ซุกซ่อนอยู่ในตัว นางถูกเลี้ยงดูเช่นมนุษย์ธรรมดา แต่ชะตากลับพลิกผันให้นางต้องออกเดินทางสู่โลกกว้าง เพื่อค้นหาความจริงที่เหล่าเทพพยายามปิดบัง

ระหว่างการเดินทาง นางได้พบสัตว์เทพจากซานไห่จิง ผู้สืบทอดตำนานโบราณ เผ่าพันธุ์ที่สูญหาย เมืองที่ถูกลบจากประวัติศาสตร์ และความลับของ ‘ระเบียงดารา’ สถานที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเชื่อมสามโลกเข้าไว้ด้วยกัน

ยิ่งนางเข้าใจลึกซึ้งความจริงมากเท่าไร ก็ยิ่งพบว่าศัตรูที่แท้จริงมิใช่ปีศาจหรืออสูร หากคือความโลภ ความหลง และความทะเยอทะยานที่ซ่อนอยู่ในหัวใจของเหล่าเทพผู้ปกครองสวรรค์

ผู้ที่ลุกขึ้นปกป้องสามโลกในครั้งนี้อาจไม่ใช่เทพผู้ยิ่งใหญ่ หากเป็นหญิงสาวธรรมดาคนหนึ่ง ผู้ที่เชื่อว่าพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่ใช่การทำลาย แต่คือการสร้าง ความเมตตา และการไม่ยอมทอดทิ้งสรรพชีวิต

ชะตาที่ถูกกำหนดก่อนถือกำเนิด สวรรค์ที่แปลกเปลี่ยนจนกลับด้าน โลกที่ผู้คนรู้จักเป็นเพียงเศษเสี้ยวของความจริง หากต้องเลือกระหว่างชะตาที่ถูกกำหนดกับการเปลี่ยนแปลงโลกทั้งใบ นางเลือกที่จะพลิกสวรรค์!

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1 ทานลองเตาสักครั้ง	1
บทที่ 2 รับบุญแจกดาราคักดีสิทธิ์.....	12
บทที่ 3 ภาพลวงตา	21
บทที่ 4 ขำผิตด้วยหรือ.....	30
บทที่ 5 คิลาหาลีตอบรับ	42
บทที่ 6 เขียนทองอมตะชั้นหก.....	51
บทที่ 7 พรหมลิขิตปัญญาชั้นสี่.....	62
บทที่ 8 รุ่งไล่จับ	73
บทที่ 9 ได้พบโดยไม่คาดคิด	85
บทที่ 10 เรื่องเล่าของบิดากับบุตร (ต้น)	94
บทที่ 11 เรื่องเล่าของบิดากับบุตร (ปลาย).....	102
บทที่ 12 เตรียมเข้าสู่ภูเขาคักดีสิทธิ์	110
บทที่ 13 ประตุไม้บ้านหนึ่ง	118
บทที่ 14 ยังไม่พบอะไรแต่... ..	126
บทที่ 15 ร่างเงาจื่อเยียน.....	135
บทที่ 16 ยังมีอีกสามชีวิต.....	144
บทที่ 17 ไซ้ที่ถูกผนีก	152
บทที่ 18 ปลดผนีก.....	161

บทที่ 19 ชั้นในสุด.....	170
บทที่ 20 เฉินเยว่ เฉินลู่ เฉินกวง.....	181
บทที่ 21 ตรวจสอบเวลา	192
บทที่ 22 ห้าธาตุสมดุล.....	200
บทที่ 23 หยุดไม่ได้.....	209
บทที่ 24 ผิดแผน.....	217
บทที่ 25 เตรียมแผนลวง	226
บทที่ 26 ซิงซิงเล่นใหญ่.....	234
บทที่ 27 เรื่องที่ลืมไปแล้ว	243
บทที่ 28 กราบอาจารย์	252
บทที่ 29 หลันชิว	260
บทที่ 30 หนึ่งพันผลึกดาราส่ง	268
บทที่ 31 เหมาะอาหารและของเล่นนก.....	277
บทที่ 32 เสื้อผ้าและแผนที่.....	285
บทที่ 33 รายงานตามความเป็นจริง.....	294
บทที่ 34 ลอบติดต๋อ	304
บทที่ 35 ไตรธาตุ	313
บทที่ 36 ทดสอบธาตุไฟ	321
บทที่ 37 ย้อนแย้ง	330
บทที่ 38 ศิษย์ที่เรียนรู้อันรวดเร็ว	338

บทที่ 39 ความคิดที่ลึกที่สุด	348
บทที่ 40 คำเตือนจากซิงซิงและศิลาหลอราก	357
บทที่ 41 การตอบรับของศิลาหลอราก	366
บทที่ 42 ศิษย์คนโปรด.....	375
บทที่ 43 เจ็ดคนระแวง	384
บทที่ 44 แผนเจ็ดสาวงาม	393
บทที่ 45 ก่อนเข้างาน	402
บทที่ 46 ถูกพาดพิง.....	410
บทที่ 47 ซิงซิงเปิดปาก (ต้น).....	419
บทที่ 48 ซิงซิงเปิดปาก (ปลาย).....	428
บทที่ 49 ทดสอบความเข้าใจธาตุ	438
บทที่ 50 ชนะให้เร็วที่สุด	447
บทที่ 51 คำวิจารณ์ของซิงซิงและอวีเออร์ (ต้น)	457
บทที่ 52 คำวิจารณ์ของซิงซิงและอวีเออร์ (ปลาย)	467
บทที่ 53 ข้าไม่รับ	479
บทที่ 54 พรหมลิขิตปัญชาชั้นสาม	488
บทที่ 55 เรียนวิชาค่ายกล.....	497
บทที่ 56 ศิลาห้ำสี่ชั้นสุดท้าย.....	507
บทที่ 57 เตรียมเดินทาง	515
บทที่ 58 กำหนดหนึ่งปี	523

บทที่ 59 ออกเดินทาง.....	533
บทที่ 60 แผ่นหินโบราณอีกครั้ง	542
บทที่ 61 ดอกบัวห้ำหี สตรีอาภรณ์เขียว	550
บทที่ 62 ข้าแยกแยะได้	560
บทที่ 63 ค่ายกลที่เคยตาย.....	569
บทที่ 64 ประตูบ้านที่เปิดแล้ว.....	578
บทที่ 65 ถึงบ้านแล้ว	587
บทที่ 66 จงหมิงและหลี่เทียน.....	595
บทที่ 67 เป็องหลังของประตู.....	604
บทที่ 68 คุณสมบัติอีกประการของศิลาห้ำหี.....	612
บทที่ 69 ไม่อยากเป็นผีนึกซ่อมฟ้า.....	621
บทที่ 70 นัยน์ตาซ่อนของจงหมิง.....	629
บทที่ 71 ความหมายของศิลาห้ำหีชิ้นสุดท้าย	638
บทที่ 72 พบศิลาห้ำหี	646
บทที่ 73 พบหนี่วา.....	654
บทที่ 74 ผีฝนสร้างศิลาห้ำหี.....	663

บทที่ 1 ท่านลองเดาสักครั้ง

หลินชิงหยวนทอดสายตามองทั้งสองคน ก่อนเอ่ยขึ้น “การประลองรอบชิงชนะเลิศ ผู้ชนะจะเป็นอันดับหนึ่งของศึกผู้สืบทอดกระบี่เบี่ยงดารา และได้รับกุญแจดาราศักดิ์สิทธิ์”

มันหยุดเล็กน้อย “เริ่ม!”

ลั่นเสียง เสวี่ยอวี้เหิงกลับไม่ลงมือ เฮียอวี้เองก็ไม่ขยับ ทั้งสองเพียงยืนมองกัน ผ่านไปหลายลมหายใจ เสวี่ยอวี้เหิงจึงเอ่ยขึ้น

“สหายเฮีย ข้ามองท่าเท้าของเจ้าไม่ออก”

เฮียอวี้เล็กคิ้ว

“ดรwxนี่ของเจ้า ข้าก็มองไม่เห็น”

ผู้ชมจำนวนมากมองหน้ากัน คิดไม่ถึงว่าเสวี่ยอวี้เหิงจะยอมรับตรงๆ ตั้งแต่เริ่มต้น

หากชายหนุ่มกลับหัวเราะ “ดังนั้น ข้าจะไม่มองพวกมัน”

เยื่อวินยืมบาง “แล้วท่านจะมองสิ่งใด”

เสวียอวีเหิงสบตานาง “มองเจ้า”

คำตอบนั้นทำให้กงซุนเซ่อบนบัลลังก์สูงหรีดตาลงทันที มุมปากของเพิงเทียน
เจวียกียกขึ้นเล็กน้อย ล้วงชิงเหย้าพยักหน้า

เสวียอวีเหิงกำลังใช้สิ่งที่มันเพิงค้นพบจากการประลองกับหลิวอวี ไม่อ่าน
วิชาแต่อ่านผู้ใช้วิชา

เยื่อวินหัวเราะเบาๆ “เช่นนั้นก็ลองดู”

นางก้าวออกไป

ทองคำรอนัตตา!

ร่างของเยื่อวินพลันบิดผันไปตามองศาของแสง แทบจะพร้อมกันนั้น เสวีย
อวีเหิงก็ขยับ!

มันถอยเหินงอออกไปทางขวาสามฟุต เเง่ร่างของเยื่อวินปรากฏขึ้นตรง
ตำแหน่งที่มันเพิงยืนอยู่

ผู้ชมทั้งสนามพลันฮือฮา

“หลบได้!”

“เสวียอวีเหิงมองท่าเท้าของนางออกแล้วหรือ!”

เยี่ยววินเองก็ประหลาดใจเล็กน้อย นางก้าวอีกครั้ง

เสวียอวีเหิงไม่มองเท้าของนาง มันมองเพียงหัวไหล่ ลมหายใจ จังหวะที่
ลมปราณเปลี่ยน ร่างของมันขยับก่อนเยี่ยววินจะปรากฏขึ้นอีกครั้ง

ดรรรชนีของเยี่ยววินยกขึ้น เสวียอวีเหิงเป่ียงตัวทันที ปราณกระปี่ไรสภาพพุ่ง
ผ่านชายเสื้อของมันไป

คราวนี้ทั้งสนามเงิบลง เป็นครั้งแรกที่มีผู้หลบดรรรชนีของเยี่ยววินได้ก่อนที่
ผลจะเกิดขึ้น

กงซุนเซอพลันหัวเราะออกมา “ดี!”

ลั่วชิงเหยาหรีตาลง “มันไม่ได้มองเห็นดรรรชนี”

เฟิงเทียนเจวียพยักหน้า “มันมองเห็นเยี่ยววิน”

บนลานประลอง เยี่ยววินยิ้ม “ท่านมองเห็นหรือ”

เสวียอวีเหิงส่ายหน้า “ไม่เห็น”

มันมองนางอย่างตั้งใจ “แต่ข้ารู้ว่าเจ้าจะลงมือเมื่อใด”

เยี่ยอวินไม่ตอบ นางก้าวออกอีกครั้ง เสวี่ยอวี้เหิงถอยก่อน

เยี่ยอวินยกนิ้ว มั่นเปียงกาย

เยี่ยอวินเปลี่ยนทิศ มั่นตามทันอีกครั้ง

สิบกระบวณท่า ยี่สิบกระบวณท่า สามสิบกระบวณท่า

เสวี่ยอวี้เหิงไม่เคยมองท่าเท้าของนางออก มันไม่เข้าใจว่านางก้าวอย่างไร ไม่เข้าใจว่าเหตุใดตำแหน่งที่เห็นจึงไม่ใช่ตำแหน่งจริง แต่ทุกครั้งก่อนเยี่ยอวินจะเคลื่อนไหว ร่างกายย่อมมีสัญญาณบางอย่างปรากฏขึ้น

เล็กน้อย สั้นมาก แต่มีอยู่จริง การถ่ายน้ำหนัก การเปลี่ยนลมหายใจ การโคจรลมปราณ แม้แต่การเคลื่อนไหวเล็กน้อยของสายตา เสวี่ยอวี้เหิงอ่านสิ่งเหล่านั้นและชยับก่อน

ผู้ชมทั้งสนามเริ่มต้นตื่นขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่ตีกลางดกจนถึงยามนี้ ยังไม่เคยมีผู้ได้รับมือเยี่ยอวินได้เช่นนี้มาก่อน

บนบัลลังก์สูง นัยน์ตาของเทียนเหิงตี่จวินจับจ้องทั้งสองไม่กะพริบ

สีหน้าของเยี่ยอวินสงบนิ่งขึ้นทุกขณะ นางไม่ได้หุน่ดหงิด ตรงกันข้าม ยิ่งเสวี่ยอวี้เหิงอ่านนางมากเท่าใด ดวงตาของนางกลับยิ่งสงบลง ลมหายใจค่อยๆ ยาวขึ้น จิตค่อยๆ วางเปล่า

ดาวเหนือไม่เคยเคลื่อน ผู้เคลื่อนมีเพียงดวงดาวทั้งหลาย โลกในสายตาของเยี่ยอวินพลันเปลี่ยนไป เสียงผู้ชมค่อยๆ เลือนหาย เสียงลมหายใจของตนเอง

ก็เลือนหาย เหลือเพียงเสวียอวีเหิงที่อยู่ตรงหน้า แต่นางไม่ได้มองมือ ไม่ได้
มองเท้า ไม่ได้มองดวงตาของมัน นางมองสิ่งที่อยู่ลึกกว่านั้น

ทุกการเคลื่อนไหวของเสวียอวีเหิงล้วนมีจุดเริ่มต้น

ทุกการเปลี่ยนทิศล้วนมีศูนย์กลาง

ทุกครั้งที่มันคิดหลบ ต้องมีตำแหน่งหนึ่งซึ่งจิตเลือกไว้ก่อน

ทุกครั้งที่มันคิดรุก ต้องมีทิศทางหนึ่งซึ่งพลังทั้งหมดกำลังมุ่งไป

เสวียอวีเหิงกำลังอ่านเยี่ยอวีน แต่ในสายตาของเยี่ยอวีน...เสวียอวีเหิงเป็น
เพียงดาวดวงหนึ่ง และดวงดาวทุกดวงย่อมโคจรรอบแกนของตนเอง

เยี่ยอวีนก้าวออกไปอีกครั้ง เสวียอวีเหิงหรีดตกลง หัวไหล่ขวาของนางขยับ ลม
หายใจเปลี่ยน ลมปราณบริเวณเท้าซ้ายไหลขึ้น

ซ้าย!

มันเบี่ยงตัวไปทางขวาทันที แต่เยี่ยอวีนกลับยังคงอยู่ที่เดิม เสวียอวีเหิงชะงัก

เพียงเสี้ยวพริบตา เยี่ยอวีนจึงก้าว ร่างของนางปรากฏขึ้นทางขวา

เสวียอวีเหิงรีบหมุนตัว ดรรชนียกขึ้น มันถอย!

ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น เสวียอวีเหิงเบิกตากว้าง

เยี่ยอวีนยิ้มบาง “ท่านกำลังอ่านข้าอยู่มิใช่หรือ”

เสวียอวีเหิงนึ่งไปจากนั้นหัวเราะออกมา “เจ้ารู้ตั้งแต่เมื่อใด”

“ตั้งแต่ท่านหลบตรชนี่แรกได้”

“แล้วที่ผ่านมา...”

“ข้าเพียงให้ท่านเห็นสิ่งที่ท่านต้องการอ่าน”

เสวียอวีเหิงหัวเราะลั่นทันที “ฮ่า ฮ่า ฮ่า สหายเยี่ย เจ้าร้ายกาจจริงๆ”

ผู้ชมจำนวนมากยังไม่เข้าใจ แต่กงซุนเชอกลับลูบเครา “มันอ่านเยี่ยอวีน”

ลั่วชิงเหยากล่าวต่อ “เยี่ยอวีนจึงสร้างสิ่งที่มันต้องการ ให้มันอ่าน”

เฟิงเทียนเจวียิ้มบาง “และเมื่อมันเชื่อสิ่งที่อ่าน... จังหวะก็กลับไปอยู่ในมือของนางอีกครั้ง”

บนลานประลอง เสวียอวีเหิงสูดลมหายใจลึก จากนั้นมันหลับตาลงชั่วครู่ เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง มันกลับยิ้ม

“เช่นนั้น...” สมปราณทั่วร่างปะทุขึ้น “ข้าไม่อ่านแล้ว!”

ตูม!

ลมปราณเขียนทองอมตะชั้นสิบแผ่กระจายออกทุกทิศทาง เหนือศีรษะของ
เสวียอวีเหิง พลันปรากฏดวงดาวสีเงินนับสิบดวง จนท้ายที่สุด ดวงดาว
สามสิบหกดวงลอยเรียงตัวอยู่เหนือสนาม

ผู้ชมจำนวนมากอุทาน

“วิชาของสำนักเผ่าดารา!”

“เขตสามสิบหกดารา!”

เสวียอวีเหิงยกมือขึ้น ดวงดาวทั้งสามสิบหกดวงพลันหมุนเวียน ลำแสงสีเงิน
นับร้อยสายเชื่อมโยงระหว่างดวงดาวแต่ละดวง ก่อนสานกันเป็นข่ายขนาด
มหึมาครอบคลุมลานประลอง

เยี่ยอวินเงยหน้ามอง

เสวียอวีเหิงกล่าว “ในเมื่อข้ามองไม่ออกว่าเจ้าจะไปไหน...”

มันยิ้ม “ข้าก็ไม่เหลือที่ให้เจ้าไป”

ครี้นนน!

แสงดาราสามลิบhkสายพุ่งลงสู่พื้น ทุกจุดบนลานประลองถูกแบ่งออกเป็น
เขตเล็กๆ ทันทีที่เหยี่ยวอินก้าวก้าวเข้าไปในเขตหนึ่ง แสงดาราหลายสายก็พุ่งเข้า
หาพร้อมกัน

ตูม! ตูม! ตูม!

เหยี่ยวอินก้าวหลบ

ทองคำรอนัดตา!

แต่ทุกครั้งที่นางปรากฏตัว แสงดาราชุดใหม่ก็รออยู่แล้ว ไม่ใช่เพราะเสวียอวี
เหิงมองท่าทางของนางออก แต่เพราะมันโจมตีทุกพื้นที่ที่นางอาจก้าวเข้าไป
ผู้ชมทั่วสนามลุกขึ้นจ้องมอง เป็นครั้งแรกที่เหยี่ยวอินก้าวกีบให้เคสื่อนไหว
ต่อเนื่องโดยไม่มีโอกาสเข้าประชิด

ลิบกระบวนท่า สามลิบกระบวนท่า ห้าลิบกระบวนท่า แสงดาราตกลงทั่ว
สนามไม่ขาดสาย

เยี่ยอวีนก้าวผ่านรอยแยกระหว่างแสง เปลี่ยนองค์า ปิดตำแหน่ง แทรกผ่านช่องว่าง

หากเสวียอวี่เหิงก็เปลี่ยนเขตตาม รวากับท้องฟ้าทั้งผืนกำลังเคลื่อนไหวเพื่อปิดเส้นทางของนาง

แต่ยิ่งต่อสู้ สีหน้าของเยี่ยอวีนกลับยิ่งสงบ ดาวเหนือไม่เคยเคลื่อน ผู้เคลื่อนมีเพียงดวงดาวทั้งหลาย นางไม่ได้พยายามหนีจากดวงดาวสามสิบหกดวง นางกำลังมองว่าดวงดาวทั้งหมดกำลังหมุนรอบสิ่งใด แล้วนางก็มองเห็น

เสวียอวี่เหิง!

ไม่ว่าดวงดาวทั้งสามสิบหกจะเปลี่ยนตำแหน่งอย่างไร ไม่ว่าลำแสงจะสานกันซับซ้อนเพียงไหน ทั้งหมดล้วนต้องรอการตัดสินใจของคนเพียงผู้เดียว

นิ้วของมัน สายตาของมัน ลมหายใจของมัน ลมปราณของมัน และที่สำคัญที่สุด...จิตของมัน

เยี่ยอวีนยิ้ม

เสวียอวี่เหิงใจหายวาบ “เจ้า...”

คราวนี้เยี่ยอวีนไม่ได้มองดวงดาวอีกแล้ว นางมองมันรวากับย้อนสิ่งที่มันเพิ่งทำกับหลิวอวี่กลับคืนมา

เสวียอวี่เหิงชะงัก ในเสี้ยวพริบตานั่นเอง มันเข้าใจทุกอย่าง “ที่แท้...”

มันหัวเราะออกมา “ข้าเพิ่งใช้วิธีนี้กับหลิวอวี่”

เยี่ยอวี่น้าวออกไป “เจ้าคะ”

“แล้วเจ้าก็ใช้มันกับข้า”

“ต่างกันเล็กน้อย”

“ต่างอย่างไร”

เยี่ยอวี่ยิ้ม “ข้าไม่ได้มองว่าท่านจะสังฆดวงดาวดวงใด”

นางก้าวอีกครั้ง แสงดาราสามสายตกลงมา ร่างของนางบิดผ่านช่องว่าง
ระหว่างพวกมันอย่างพอดีบพอดี

“ข้ามองว่าท่านจะเลือกเมื่อใด”

เสวี่ยอวี่เหิงเบิกตากว้าง เพียงครึ่งจังหวะ ครึ่งจังหวะที่มันต้องตัดสินใจว่า จะ
ปิดทางซ้ายหรือขวา จะรุกหรือรับ จะเรียกดวงดาวดวงใดกลับมา แค่นั้นก็
เพียงพอ

ท่องดาราอันต์ตา!

เยี่ยอวี่น้าวผ่านรอยแยกดารา ร่างพลันหายไปจากเขตสามสิบหกดารา

เสวียอวีเหิงรีบหมุนตัว ทว่าสายเกินไป เยี่ยววีนปรากฏอยู่ตรงหน้า
แล้ว ปลายนิ้วเรียวยกขึ้น

ดรรรชนีเบญจธาตุไร์ลักษณ์

เสวียอวีเหิงมองนิ้วนั้น จากนั้นมองเยี่ยววีน ครู่หนึ่ง มันหัวเราะออกมา

“คราวนี้จริงหรือหลอก”

เยี่ยววีนกะพริบตา “ท่านลองเดาสักครั้ง”

เสวียอวีเหิงส่ายหน้า “ไม่เดาแล้ว”

มันสลายลมปราณ ดวงดาวทั้งสามลึบหกดวงเหนือสนามค่อยๆ ดับแสง “ข้า
ยอมแพ้”

เยี่ยววีนลดมือลงทันที

บทที่ 2 รับบุญแจกดาราคดีสิทธิ์

ทั้งลานประลองเงียบไปชั่วอึดใจ แล้วเสียงโห่ร้องพลันระเบิดขึ้น

หลินชิงหยวนยกมือขึ้น ก่อนประกาศเสียงดัง

“ผู้ชนะเลิศคือผู้สืบทอดระเบียงดารา...เยี่ยอวีน!”

ครึ่นนน!

มานแสงเหนือท้องฟ้าพลันส่องสว่างเจิดจ้า ตัวอักษรสีทองขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นเหนือศีรษะของผู้คนนับไม่ถ้วน

อันดับ 1 เยี่ยอวีน สำนักเมฆาซอนดารา แดนเหนือ เขียนทองอมตะชั้นสาม

อันดับ 2 เสวี่ยอวี่เหิง สำนักเผ้าดารา ศูนย์กลางระเบียงดารา เขียนทองอมตะชั้นสิบ

อันดับ 3 เชี่ยวชาญเฟิง สำนักกระบี่เมฆคราม แดนใต้ เขียนทองอมตะชั้นสิบ

อันดับ 4 หลิวอวี๋ สำนักมหาพฤกษา แดนตะวันออก เขียนทองอมตะชั้นสิบ

อันดับ 5 กู๋เฉิน สำนักอัสนีทมิฬ แดนตะวันตก เขียนทองอมตะชั้นสิบ

เสียงโห่ร้องดังก้องสนามประลอง ไม่มีผู้ใดคิดอีกแล้วว่าเยี่ยววินได้อันดับหนึ่งเพราะโชค ไม่มีผู้ใดตั้งคำถามอีกแล้วว่าเขียนทองอมตะชั้นสามสมควรยื่นเหนือเขียนทองอมตะชั้นสิบหรือไม่

เสวี่ยอวี๋เหิงมองชื่อของตนเองบนमानแสง ก่อนหันไปมองเยี่ยววิน มันหัวเราะออกมาโดยไม่มีคามพิศหวัง

“ครั้งก่อนขายอมแพ้เพราะไม่คิดสู้” มันประสานมือให้นาง “ครั้งนี้ขายอมแพ้เพราะสู้แล้วจึงได้รู้ว่าแพ้จริงๆ”

เยี่ยววินประสานมือตอบ “สหายเสวี่ยเกรงใจแล้ว”

เสวี่ยอวี๋เหิงส่ายหน้า “ไม่เกรงใจ”

มันมองนางครูหนึ่งและยิ้มออกมา “สมแล้วที่เป็นเจ้า”

เสียงโห่ร้องทั่วลานประลองยังคงดังก้อง หลินชิงหยวนรอกอยู่ครูใหญ่ กระทั่งเสียงของผู้ชมค่อยๆ เบาลง มันจึงหันไปทางบัลลังก์สูง ประสานมือคารวะ

เทียนเหิงตี้จวินซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์มาตลอดลูกขึ้น การเคลื่อนไหวเล็กน้อยนี้ ทำให้เสียงทั่วลานประลองเงียบลงอย่างรวดเร็ว

นัยน์ตาทลุมน้ำที่ล้อมรอบด้วยวงแหวนสีทองกวาดผ่านผู้เข้าแข่งขันทั้งห้า ร้อยคน ก่อนเสียงอันราบเรียบจะดังขึ้น

“คิกผู้สืบทอดระเปียงดาราครั้งนี้สิ้นสุดลงแล้ว ผู้ผ่านการคัดเลือกทั้งห้าร้อยคน ล้วนได้รับสิทธิ์เข้าสู่ภูเขาคักตี้สิทธิ์เพื่อฝึกฝนเป็นเวลาหนึ่งปีตามที่ประกาศไว้”

สีหน้าของผู้ผ่านการคัดเลือกจำนวนมากปรากฏความยินดี

เทียนเหิงตี้จวินกล่าวต่อ “พวกเจ้าสี่ร้อยเก้าสิบห้าคนจะได้รับสิทธิ์ฝึกฝนในเขตรอบนอกของภูเขาคักตี้สิทธิ์ พลังฟ้าดินภายในนั้นเข้มข้นกว่าโลกภายนอกหลายเท่า อีกทั้งเวลาหนึ่งปีของโลกภายนอกเทียบเท่าหนึ่งร้อยปีภายในภูเขาคักตี้สิทธิ์”

แม้ทุกคนจะทราบเรื่องนี้อยู่แล้ว หากเมื่อได้ยินอีกครั้ง ความตื่นเต้นก็ยังยากจะจับ

หนึ่งร้อยปี!

สำหรับผู้ฝึกตนรุ่นเยาว์ นี่เพียงพอให้ระดับปราณเปลี่ยนแปลงมหาดาล

“ส่วนผู้ร้งอันดับสองถึงอันดับห้า...” สายตาของเทียนเหิงตี้จวินกวาดผ่านเสวียอวี่เหิง เชียวซางเฟิง หลิวอวี่ และกุ๋อู๋เหิน

“พวกเจ้าทั้งสี่จะได้รับสิทธิ์เข้าสู่ชั้นกลางของภูเขาคักตี้สิทธิ์”

เสียงฮือฮาพลันดังขึ้นทั่วสนาม แม้แต่ผู้เข้าแข่งขันจำนวนมากยังหันไปมองทั้งสี่ด้วยความฉงน

เทียนเหิงตี้จวินกล่าว “พลังฟ้าดินในชั้นกลางบริสุทธิ์และเข้มข้นกว่าเขตรอบนอกหลายเท่า โอกาสสัมผัสศอกขวิดและทะเลวงระดับย่อมสูงกว่ามาก พวกเจ้ามีเวลาหนึ่งปีเช่นเดียวกัน จะได้รับสิ่งใดกลับมา ขึ้นอยู่กับวาสนาของพวกเจ้าเอง”

เสวียอวี่เหิงและอีกสามคนประสานมือพร้อมกัน “ขอบพระทัยตี้จวิน”

จากนั้นสายตาของเทียนเหิงตี้จวินจึงหยุดอยู่ที่เยี่ยอวี่น

“ส่วนอันดับหนึ่ง เยี่ยอวี่น”

นางก้าวออกมาหนึ่งก้าว ประสานมือ

เทียนเหิงตี้จวินพลิกฝ่ามือ แสงสีทองสายหนึ่งปรากฏขึ้นเหนือฝ่ามือ ก่อนค่อยๆ กลายเป็นกุญแจดอกหนึ่ง มันยาวราวหนึ่งนิ้ว ตัวกุญแจมีสีดำสนิท หากภายในกลับมีจุดแสงเล็กๆ นับไม่ถ้วนคล้ายดวงดาวกำลังเคลื่อนไหว

ทันทีที่มันปรากฏ ผู้คนจำนวนมากต่างกลันหายใจ

กุญแจดาราคักดีลึทรี!

เยี่ยอวินมองกุญแจดอกนั้น ดวงตาของนางปรากฏระลอกบางเบา อวีเออร์ ซึ่งซ่อนอยู่ในอกเสื้อขยับตัวเล็กน้อย นางรับรู้ได้ว่ามันกำลังตื่นเต้น

เทียนเหิงตี้จวินสะบัดมือ กุญแจดาราคักดีลึทรี ลอยมาหยุดตรงหน้า เยี่ยอวิน นางยื่นมือรับไว้

ทันทีที่ปลายนิ้วสัมผัสกุญแจ เยี่ยอวินรู้สึกถึงความเย็นสายหนึ่งแทรกผ่านฝ่ามือ หากความรู้สึกนั้นหายไปอย่างรวดเร็วจนนางยังไม่ทันจับต้นชนปลาย

“กุญแจดาราคักดีลึทรีจะมอบสิทธิ์ให้เจ้าเข้าสู่ชั้นในสุดของภูเขาคักดีลึทรี”

เยี่ยอวินเงยหน้าขึ้น

เทียนเหิงตี้จวินกล่าวต่อ “แต่กุญแจเพียงเปิดเส้นทาง มิได้หมายความว่า ภูเขาคักดีลึทรีจะยอมให้เจ้าก้าวเข้าไป”

เยี่ยอวินขมวดคิ้วเล็กน้อย “หมายความว่าอย่างไรเพคะ”

“ชั้นในสุดแตกต่างจากรอบนอกและชั้นกลาง” เทียนเหิงตี้จวินตอบ “มันไม่เปิดรับผู้ใด ต่อให้ถือกุญแจดาราคักดีลึทรี หากภูเขามิ่ตอบรับ ประตูล้อมไม่เปิด”

“ที่ผ่านมามีผู้ใดเข้าไปได้หรือเพคะ”

“ไม่มี”

เทียนเหิงตี้จวินหยุดเล็กน้อย “รวมถึงข้า”

เสียงฮือฮาดังยิ่งกว่าเดิม ผู้เข้าแข่งขันทั้งหกพันคนยังมีสีหน้าตกตะลึง ผู้ปกครองระเบียงดาราไม่เคยเข้าไปที่ชั้นในสุดของภูเขาศักดิ์สิทธิ์!

เยี่ยอวี่นมองกุญแจในมืออีกครั้ง ความสงสัยในใจเพิ่มขึ้นหลายส่วน เช่นนั้น เหตุใดวีเออร์จึงรู้สึกว่ามีบางสิ่งเพรียกหามันจากภูเขาแห่งนั้น และหากแม้แต่เทียนเหิงตี้จวินยังเข้าไปไม่ได้ สิ่งที่กำลังเรียกวีเออร์จากด้านในคืออะไรกันแน่

“หากชั้นในไม่เปิดรับ เจ้าก็สามารถฝึกฝนในชั้นกลางได้ แต่หากมันเปิดรับ เจ้าจะมีโอกาสยิ่งกว่าผู้ใด”

เยี่ยอวี่นเก็บกุญแจดาราศักดิ์สิทธิ์เข้าไปในมิติส่วนตัว แล้วประสานมือ “ขอบพระทัยตี้จวิน”

เทียนเหิงตี้จวินไม่ได้ตอบกลับ มันยังคงมองเยี่ยอวี่น ครู่หนึ่งจึงเอ่ย “เยี่ยอวี่น”

“เพคะ”

“การแข่งขันของเจ้าสิ้นสุดแล้ว แต่ข้ายังมีเรื่องหนึ่งที่ยากูรู้”

“ตี้จวินต้องการทราบสิ่งใดเพคะ” นางถาม ในใจได้แต่สงสัยว่ามันอยากทราบเรื่องใด

“ชีวิตจำกัดของเจ้า”

คำตอบนี้ทำให้เยียนหวังยิ่งไปทันที

เทียนเหิงตี้จึงวินกล่าวต่อ “เซียนทองอมตะชั้นสาม สามารถเอาชนะเซียนทองอมตะชั้นสิบได้อย่างต่อเนื่อง นับแต่ก่อตั้งระบียงดารามา ข้ายังไม่เคยพบผู้ใดทำได้เช่นเจ้า”

มันหยุดเล็กน้อย “ดังนั้น ข้าจึงอยากเห็นว่า หากคู่ต่อสู้ของเจ้าไม่ใช่เซียนทองอมตะอีกต่อไป เจ้าจะได้ทำได้เพียงใด”

สีหน้าของผู้ชมจำนวนมากเปลี่ยนไป ล้วนชิงเหยา กงซุนเซ่อ และเฟิงเทียนเจวียสบตากัน พวกมันทั้งสามคิดเรื่องนี้ไว้แล้ว เพียงแต่คาดไม่ถึงว่าเทียนเหิงตี้จึงวินจะเป็นผู้เอ่ยนมาก่อน

เทียนเหิงตี้เรียกคนผู้หนึ่ง “นางอี”

ด้านหลังบัลลังก์ เกราะชายหนุ่มผู้หนึ่งก้าวออกมา มันมีรูปลักษณ์อายุราวสามสิบปี สวมอาภรณ์สีดำสนิท ใบหน้าธรรมดา หากทุกอย่างก้าวกลับทำให้พลังรอบกายเกิดระลอกบางเบา

ชายผู้นั้นประสานมือ “ดีจวิน”

“เจ้าลงไปทดสอบนาง”

“ขอรับ”

ทันทีที่คำตอบดังขึ้น ผู้ชมจำนวนไม่น้อยสุดลมหายใจลึก เพราะคนใน ศูนย์กลางระเบียงดารารำได้ว่านางอี่ผู้นี้คือหนึ่งในองครักษ์ฝึกหัด มันมี ปราณในระดับพรหมลิขิตบัญชาชั้นหนึ่ง!

เยี่ยววินแอบถอนหายใจทันที ไม่ใช่ว่าสู้ไม่ได้ นางสู้ได้ แต่นางทำเช่นนั้น ไม่ได้ เขียนทองอมตะชั้นสามกับพรหมลิขิตบัญชาชั้นหนึ่ง ห่างกันแปดชั้น ย่อยหรือเกือบหนึ่งช่วงชั้นใหญ่

กงซุนเซ่อพลันหัวเราะเบาๆ เทียนเหิงตี้จวินหันไปมอง

กงซุนเซ่อประสานมือ “ทูลตี้จวิน ข้าไม่ขอปิดบัง หลังจบการประลอง พวก ข้าสามคนก็ตั้งใจจะทดสอบนางเช่นกัน”

ลั่วชิงเหยาและเฟิงเทียนเจี๋ยไม่ได้ปฏิเสธ

วงแหวนสีทองในดวงตาของเทียนเหิงตี้จวินหมุนซำๆ “พวกเจ้าก็อยากทราบ ชีตจำกัดของนาง?”

“พะยะคะ” กงซุนเซ่อตอบ “โดยเฉพาะหลังเห็นการประลองเมื่อครู่ พวกข้า ยิ่งอยากทราบ”

“แล้วพวกเจ้าคิดส่งผู้ใด”

กงซุนเซ่อหันไปด้านหลัง “ฉีเหวิน”

ชายหนุ่มในอาภรณ์สีขาวผู้หนึ่งลุกขึ้นจากกลุ่มศิษย์หอดคอยหมื่นคำนวณ ก่อนก้าวออกมา

“ข้า จีเหวิน ปราณพรหมลิขิตบัญชาชั้นหนึ่งพะยะค่ะ”

เสียงฮือฮาดังขึ้นอีกครั้ง

เทียนเหิงตี้จวินมองจีเหวินครู่หนึ่ง ก่อนกล่าวอย่างไม่ใส่ใจ “เช่นนั้นก็ลงไป
พร้อมกัน”

กงซุนเซอชะงัก ล้วงชิงเหย้าหนีไปมองเทียนเหิงตี้จวินทันที แม้แต่เพิงเทียน
เจวียยังเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย

ผู้ชมทั่วสนามกลับส่งเสียงดัง

“สองคน?!”

“พรหมลิขิตบัญชาชั้นหนึ่งสองคนพร้อมกัน!”

“นี่เรียกว่าทดสอบ!?”

เยี่ยอวี่นเองยังอดกะพริบตาไม่ได้ คนเดียวกับสองคน แตกต่างกันอย่าง
สิ้นเชิง นางครุ่นคิดอย่างรวดเร็วว่าจะจัดการเรื่องนี้อย่างไรดี

เทียนเหิงตี้จวินกล่าวกับนางว่า “เยี่ยอวี่น มิใช่ให้เจ้าเอาชนะนะ เพียงรับมือคน
ทั้งสองให้ครบหนึ่งก้านธูปโดยไม่พ่ายแพ้ก็เพียงพอ”

เยี่ยอวี่นยังไม่ตอบ นางกำลังนั่งนิ่งจริงๆ

เทียนเหิงตี้จวินพลันกล่าวต่อ “แน่นอนว่าข้ายอมไม่ให้เกิดการทดสอบโดย
ไร้สิ่งตอบแทน”

บทที่ 3 ภาพลวงตา

มันหยุดไปชั่วขณะ แล้วเอ่ย “หากเจ้าทำได้ ข้าจะรับเจ้าเป็นศิษย์”

ทั้งลานประลองเจียบสนิท สี่เทวราชหันมองเทียนเหิงตี้จวินพร้อมกัน จตุรเทพพิทักษ์ดารามีสีหน้าเปลี่ยนไป ผู้กุมชะตาชื่อมิ่งชมวดคิ้ว ผู้คุมกฎเหล็กชื่ออสิงมองเยี่ยอวินด้วยสายตาที่ต่างจากเดิม ผู้กุมกาลเวลาชื่อเหลินนิงงัน แม้แต่ผู้คุมบุญวาสนาชื่อลู่อังหันมองเทียนเหิงตี้จวินด้วยความประหลาดใจ

ลั่วชิงเหยา กงซุนเซ่อ และเฟิงเทียนเจวีย่ไม่กล่าวสิ่งใด พวกมันทราบดึกกว่าผู้ใดว่า คำพูดเมื่อครู่มีน้ำหนักเพียงใด

เทียนเหิงตี้จวินไม่เคยรับศิษย์ ไม่เคยแม้แต่คนเดียว แต่วันนี้มันกลับเป็นฝ่ายออกปากด้วยตนเอง บอกชัดว่ามันสนใจเยี่ยอวินอย่างยิ่ง

สายตานับไม่ถ้วนหันมาหาเยี่ยอวิน ทุกคนคิดว่านางจะต้องดีใจจนยากจะรับ แต่ทุกคนกลับเห็นสีหน้ากระอักกระอ่วนของนาง เยี่ยอวินรู้สึกเพียงอย่างเดียว ยิ่งยากแล้ว

“พี่สาวเอ๋ย” เสียงเบาอย่างยิ่งवादของซิงซิงดังขึ้นในหูของนาง “ท่านคงไม่คิดกราบมันเป็นอาจารย์กระมัง”

“ไม่มีทาง” มั่วฉินตอบแทนทันที

ไต่ไต่กล่าวเรียบๆ “แต่หากปฏิเสธการทดสอบ ยิ่งน่าสงสัย”

เยี่ยววินยอมเข้าใจ ยิ่งเทียนเหิงตี้จวินจับตามองนางมากเท่าใด นางยิ่งไม่อาจแสดงความผิดปกติ มิฉะนั้น อาจกระทบถึงอวี๋เออร์ไต้ และยามนี้นางก็รู้สึกได้ชัดเจนว่าอวี๋เออร์กำลังสั่นกลัว

นางครุ่นคิดเพียงครู่ ก่อนจะประสานมือ “ในเมื่อตี้จวินเมตตา ผู้เยาว์ยอมขอลองสักครั้ง หากผู้เยาว์ทำสิ่งใดให้ไม่สบายตา ต้องขออภัยล่วงหน้า”

เทียนเหิงตี้จวินพยักหน้า

นางอี๋และฉีเหวินทะยานลงมาที่ลานประลองคนละด้าน เยี่ยววินก้าวเข้าสู่สนามอีกครั้ง

ผู้ชมทั้งหลายต่างจับจ้องการประลองครั้งนี้ชนิดไม่กะพริบตา การประลองชิงอันดับหนึ่งเพิงลั่นสุด แต่สิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกลับน่าสนใจยิ่งกว่าเดิมหลายเท่า

เซียนทองอมตะชั้นสามผู้หนึ่งต้องรับมือพรหมลิขิตบัญญัติขั้นหนึ่ง สองคนพร้อมกัน!

เสวียอวีเหิง เซียวซางเฟิง หลิวอวี และกู่ฉู่เนิ่นต้องสุดลมหายใจลึก พวกมันได้แต่เอาใจช่วยเยี่ยอวัน

หลินซิงหยวนมองเทียนเหิงตี้จวิน เมื่อเห็นอีกฝ่ายพยักหน้า มันจึงสละบัตมือ ฐูปดอกหนึ่งปรากฏขึ้นเหนือแท่นหินริมสนามประลอง

“การทดสอบครั้งนี้ไม่ตัดสินด้วยชัยชนะหรือพ่ายแพ้” หลินซิงหยวนประกาศ “ขอเพียงเยี่ยอวันสามารถรักษาสภาพการต่อสู้ไว้ได้จนฐูปหมดดอก ถือว่าผ่านการทดสอบ”

มันมองฉางอีและฉีเหวิน “พวกเจ้าทั้งสองฝ่ายห้ามลงมือถึงชีวิตและ...ห้ามทำร้ายนางจนบาดเจ็บสาหัส”

“ขอรับ”

เยี่ยอวันประสานมือ “ผู้เยาว์ขอรับคำชี้แนะเจ้าค่ะ”

นางทอดตามองคู่ต่อสู้ทั้งสอง นางสามารถรับมือได้ แต่หากทำเช่นนั้น ย่อมเปิดเผยฝีมือมากเกินไป นี่ไม่ใช่เรื่องดี คนเหล่านี้ไม่ควรทราบต้นลึกหนาบางของนางมากเกินไป

เยี่ยอวันครุ่นคิด ในเมื่อเงื่อนไขมีเพียงไม่พ่ายแพ้ เหตุใดนางต้องปะทะด้วยแค่หลบให้พ้นก็พอแล้ว มิใช่หรือ

เยี่ยอวันพลิกฝ่ามือ แสงสายหนึ่งปรากฏขึ้น วัตถุชิ้นหนึ่งค่อยๆ ปรากฏในอ้อมแขนของนาง

ผีผา!

ทันทีที่ผีผาปรากฏ ซือลู่ซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังเทียนเหิงตี้จวินพลันขมวดคิ้ว มันมองผีผาในอ้อมแขนเยี่ยอวีนอยู่ครู่หนึ่ง ความรู้สึกคุ้นเคยประหลาดผุดขึ้นในใจ

“ผีผานั้น...” มันพึมพำออกมา

ซือเนินซึ่งอยู่ข้างๆ หันมามอง “มีสิ่งใดหรือ”

“เพียงแปลกใจ” ซือลู่ตอบสั้นๆ

“ข้าก็แปลกใจ นึกไม่ถึงว่าอาวุธของนางคือผีผา น้อยคนนักที่ใช้มัน”

ซือลู่จับจ้องผีผาตัวนั้นมากกว่าเดิม

ขณะเดียวกัน บนอัฒจันทร์อีกด้านซึ่งเต็มไปด้วยผู้ฝึกตนจากทั้งห้าดินแดน ชายวัยกลางคนหน้าตาธรรมดาผู้หนึ่งซึ่งนั่งปะปนอยู่ พลันชะงักนิ่ง สายตาของมันเป็นหยุดที่ผีผาในมือเยี่ยอวีน ดวงตาที่เดิมสงบนิ่งค่อยๆ เบิกกว้าง

แม้รูปลักษณะบางส่วนจะเปลี่ยนไป แม้นตัวผีผาจะมีบางสิ่งที่มันไม่เคยเห็นมาก่อน แม้มันจะต่างจากความทรงจำอยู่หลายส่วน แต่มันไม่มีทางจำผิด ผีผาตัวนั้น...มันเป็นผู้สร้างด้วยมือตนเอง

ผีผาทำนองบูรพา

ชายวัยกลางคนกำมือแน่น ภาพของสตรีผู้หนึ่งพลันปรากฏขึ้นในความคิด

ผานจิงหย่า

บุตรีบุญธรรมของมัน ผีผาดตัวนี้ มันสร้างให้นางด้วยตนเอง เหตุใดจึงมาอยู่ในมือของสตรีนามเยี่ยววิน

แววตาของชายวัยกลางคนแปรเปลี่ยนครั้งแล้วครั้งเล่า คาดไม่ถึงว่าวันนี้จะได้พบร่องรอยของคนที่ยังตามหาโดยไม่คาดฝัน

‘เยี่ยววิน’ มันจดจำชื่อนี้ไว้ในใจ ไม่ว่าสตรีนางนี้เป็นใคร ไม่ว่านางมีความสัมพันธ์อย่างไรกับผานจิงหย่า หลังการทดสอบสิ้นสุดลง มันต้องพบนางให้ได้

บนลานประลอง เยี่ยววินไม่ทราบเลยว่าเพียงนำผีผาออกมา ก็ทำให้คนสองคนเกิดความสงสัยขึ้นพร้อมกัน

เสวียอวี่เหิง เซียวซางเฟิง หลิวอวี่ และกู่อู่เจิน นิ่งงัน ตลอดการประลอง ตั้งแต่ศึกดาวตกจนกระทั่งการประลองรอบห้าคน เยี่ยววินไม่เคยเรียกอาวุธของตนเองออกมาสักครั้ง บ่งบอกว่านางสามารถรับมือพวกมันทั้งสี่คนได้

“การประลองนี้หนักหนาโดยแท้ นางจึงต้องเรียกอาวุธออกมา” เสวียอวี่เหิงเอ่ย มันลืมไปแล้วว่าเยี่ยววินใช้ฝ่ามือ เพราะนางเคยใช้ให้มันเห็นเพียงครั้งเดียวในครเหมันต์นัรันตร์ หลังจากนั้น นางไม่เคยใช้อีกเลย

“ไม่หนักหนาได้อย่างไร พรหมลิขิตบัญชาชั้นหนึ่ง ถึงสองคน แม้แต่ข้าก็ไม่มีความสามารถที่จะประลอง” กู๋ฉินบอก

“ยามนี้ ข้านี้กอยากให้นางผ่านการทดสอบนี้ หากนางได้เป็นศิษย์ของตี่จวิน นี่เป็นเกียรติประวัติอันยิ่งใหญ่ของสี่แดน” หลิวอวี่บอกอีกคน

“ใช่ ที่ผ่านมา ผู้ที่ได้เข้าเป็นศิษย์ในศูนย์กลางระเบียงดารา ส่วนใหญ่มีแต่คนในศูนย์กลางเท่านั้น พวกเราสี่ดินแดนมีโอกาสน้อยกว่ามาก ครั้งนี้หากนางทำสำเร็จ นางจะเป็นคนแรกจากสี่ดินแดนที่ได้เป็นศิษย์ของตี่จวิน เกียรตินี้ยิ่งใหญ่จริงๆ” เซียวซางเพิ่งเห็นพ้อง

หากเสวียอวี่เหิงกลับคิดว่าเท่าที่มันรู้จักนางมา เยี่ยววินไม่ใช่คนประเภทชอบความโดดเด่น ดีไม่ดี การเป็นศิษย์ของเทียนเหิงตี่จวิน ไม่น่าจะใช้สิ่งที่นางต้องการ

หากเยี่ยววินได้ยินคำพูดเหล่านี้ นางคงกล่าวว่า “ข้ายกราบว้ลนี้ให้พวกเจ้าก็ได้นะ ข้าไม่ต้องการ”

เยี่ยววินยืนนิ่ง แขนซ้ายโอบฝ่ามือ นิ้วทั้งสองมือวางลงตามตำแหน่ง เตรียมดีดบรรเลง

ฉางอู้และฉีเหวินสบตากัน ทั้งสองต่างไม่ประมาท แม้คนตรงหน้าจะมีระดับ
ปราณเพียงเซียนทองอมตะชั้นสาม แต่ผู้ที่สามารถเอาชนะเซียนทองอมตะ
ชั้นสิบติดต่อกัน ย่อมไม่มีผู้ใดกล้ามองนางเป็นเพียงผู้ฝึกตนรุ่นเยาว์

หลินชิงหยวนยกมือขึ้น เปลวไฟเล็กๆ ปรากฏขึ้นที่ปลายรูป ควันสีขาวสาย
แรกค่อยๆ ลอยขึ้น

“เริ่มได้!”

๗
ติง

เสียงฝีเท้าเรกดังขึ้น ฉางอู้และฉีเหวินพ่นพุ่งเข้าหาเยี่ยอวินพร้อมกัน หากใน
เลี้ยวพริบตา นั้น เยี่ยอวินที่ยืนอยู่ตรงหน้าพวกมัน กลับเลือนหายไป

๗
ติง

เสียงฝีเท้าที่สองดังมาจากด้านหลัง ทั้งสองหันกลับแทบพร้อมกัน เยี่ยอวินอีก
คนกำลังนั่งตีตีฝีเท้าอยู่ห่างออกไปหลายสิบจั้ง

แต่บนอัฒจันทร์ ซ็อลูกลับเบิกตากว้าง สีหน้าของมันแปรเปลี่ยนชัดเจน
ท่วงทำนองเมื่อครู่ มันเคยได้ยิน เมื่อนานแสนนานมาแล้ว จากคนผู้หนึ่งที่
หายสาบสูญไปจากระเบียงดารา ริมฝีปากของซ็อลูขยับเล็กน้อย หากไม่มี
เสียงหลุดออกมา ในใจปรากฏชื่อหนึ่ง

หลี่เทียน

นางอี่ไม่สนใจเสียงฝีเท้า มันพลิกฝ่ามือ ลมปราณพรหมลิขิตบัญชาชั้นหนึ่ง
ระเบิดออก กระแสปราณรวมตัวเป็นฝ่ามือขนาดใหญ่พุ่งเข้าใส่เยี่ยววินที่นั่ง
อยู่ห่างออกไปหลายสิบจั้ง

ตูม!

ฝ่ามือปราณกระแทกลงกลางลานประลอง พื้นศิลาสีดำสั่นสะเทือน
รุนแรง หากร่างของเยี่ยววินกลับแตกกระจายเป็นละอองแสง ก่อนเลื่อน
หายไปพร้อมเสียงฝีเท้า

“ภาพลวงตา!” นางอี่ร้องขึ้น

“ไม่ใช่เพียงภาพลวงตา” ฉี่เหวินเอ่ยเสียงต่ำ

มันไม่ได้มองด้วยสายตาอีกต่อไป จิตสัมผัสแผ่ขยายออกครอบคลุมลาน
ประลองทั้งหมด พยายามค้นหาการไหลเวียนของลมปราณ

ติ๊ง...ติ๊ง...

เสียงฝีผาดังขึ้นอีกสองครั้ง คราวนี้เยื่อวันปรากฏขึ้นสามแห่งพร้อม
กัน ด้านซ้ายหนึ่ง ด้านขวาหนึ่ง ด้านหลังอีกหนึ่ง ทั้งสามร่างประคองฝีผาไว้
ในอ้อมแขน นิ้วมือเคลื่อนไหวเหมือนกันทุกประการ

สีเหวินหลับตาลง หอคอยหมื่นค่านวนเชี่ยวชาญการวิเคราะห์การ
เปลี่ยนแปลงของพลังมากที่สุด สิ่งที่ดวงตาถูกหลอกได้ ลมปราณย่อมไม่
อาจหลอกมันได้

สามตำแหน่ง สามกระแส

ไม่ถูกต้อง!

บทที่ 4 ซ้ำผิดด้วยหรือ

ฉวีเหวินพลันลืมตา “ดานบน!”

ฉางอี่เงยหน้าขึ้นทันที เยี่ยอวี่นกำลังลอยตัวเหนือศีรษะของพวกมัน!

ฉางอี่สะบัดมือ

ตูม!

คลื่นปรมาณพพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า เยี่ยอวี่นเหลือบมองเพียงแวบ เท้าซ้ายก้าวเฉียง
ออกไปในอากาศ

ท้องดารานัตตา

ร่างของนางพลันเบี่ยงออกจากเส้นทางเดิมอย่างประหลาด คลื่นปราณพุ่ง
เฉียดชายเสื้อ ห่างไปเพียงไม่กี่ซุน

เยี่ยอวินร่อนลงบนพื้นทางออกไปหลายสิบจั้ง นิ้วมือยังคงติด
บรรเลง ท่วงทำนองไม่เคยขาดช่วง

ฉีเหวินหรีดา “ตัวจริง!”

มันก้าวออกไปทันที คราวนี้มันไม่สนใจร่างอื่นอีกต่อไป สองมือวาดออกเบื้อง
หน้า ปราณนับสิบสายพุ่งออกไปจากปลายนิ้ว ปิดกั้นเส้นทางรอบกายเยี่ยอวิ
นจากหลายทิศทาง

เยี่ยอวินยังคงบรรเลงผีผา

ดิ่ง

เท้าขวาก้าวออกไปครึ่งก้าว ร่างของนางเคลื่อนผ่านช่องว่างระหว่างเส้น
ปราณสองสายอย่างพอดีบพอดี

ฉีเหวินยิ้ม “จับได้แล้ว”

มันสะบัดมือ กระแสปราณอีกสามสายที่ซ่อนอยู่ด้านหลังพุ่งเข้าปิดทางหนี
ทั้งหมด คราวนี้ต่อให้เยี่ยอวินก้าวไปทางใด ย่อมต้องปะทะอย่างน้อยหนึ่งสาย

ผู้ชมจำนวนมากลุกขึ้นยืนมองจากที่นั่ง

“นางถูกปิดทางแล้ว!”

“ฉีเหวินคำนวณท่าเท้าของนางได้!”

หากเยี่ยววินกลับไม่ได้มองกระแสน้ำเหล่านั้น ภายในจิตของนาง มีเพียงจุดหนึ่งที่ไม่เคยเคลื่อนไหว

ดาวเหนือ

ทุกสิ่งรอบกายกำลังเคลื่อนไหว ฉีเหวินเคลื่อนไหว นางก็เคลื่อนไหว กระแสน้ำก็เคลื่อนไหว แม้แต่เสียงฝีเท้าก็ยังเคลื่อนไหว หากเมื่อทุกสิ่งเคลื่อนไหว ย่อมมีสิ่งหนึ่งปรากฏขึ้นเสมอ รอยแยก!

เยี่ยววินก้าวออกไป หนึ่งก้าว ร่างของนางหมุนผ่านระหว่างกระแสน้ำทั้งสามในมุมที่แทบเป็นไปไม่ได้ ชายเสื้อถูกกระแสน้ำเหวี่ยงขาดไปเพียงเล็กน้อย ก่อนนางจะหลุดออกจากวงล้อม

ฉีเหวินสีหน้าเปลี่ยนไป “เป็นไปไม่ได้ ข้าคำนวณตำแหน่งของเจ้าไว้แล้ว!”

เยี่ยววินไม่ได้ตอบ นิ้วมือขวายังคงดีดสายฟ้า

ดัง!

เสียงหนึ่งดังขึ้น เยียฮวีนที่เพิ่งหลุดออกจากวงล้อมยังคงยืนอยู่ในตำแหน่งเดิมอีกคน!

ฉีเหวินชะกัก มั่นมองร่างตรงหน้า ก่อนหันไปมองเยียฮวีนซึ่งอยู่ห่างออกไปหลายจั้ง เมื่อครุ่นมั่นแนใจอย่างยิ่ง ร่างที่ถูกล้อมเอาไว้คือตัวจริง มิใช่ภาพลวง แต่เหตุใด...

นางอีพลันซัดฝ่ามือใส่ร่างนั้น

ตูม!

ร่างเยียฮวีนค่อยๆ สลายไป ฉีเหวินนิ่งงัน มันไม่ได้คำนวณผิด สิ่งที่น่าตรวจพบเมื่อครู่เป็นเยียฮวีนตัวจริงแน่นอน แต่ยามที่การโจมตีไปถึง ความจริงนั้นกลับไม่ใช่ความจริงอีกแล้ว

บนบัลลังก์ กองขุนเชอพลันโน้มตัวมาด้านหน้า “น่าสนใจ”

ลั่วซิงเหยาขมวดคิ้ว “ภาพลวงตาสามารถหลอกจิตสัมผัสของฉีเหวินได้หรือ”

“มิใช่” กงซุนเช่อส่ายหน้า “ฉีเหวินมิได้ถูกหลอก”

“หมายความว่าอย่างไร”

กงซุนเช่อมองเยี่ยววินที่กำลังเคลื่อนที่อยู่ในสนาม “ตอนฉีเหวินพบ นางอยู่ตรงนั้นจริงๆ”

ลั่วชิงเหยาหันกลับไปมองทันที

เฟิงเทียนเจวี่ซึ่งเงิบมาตลอดกล่าวขึ้น “สิ่งที่มันเห็นเป็นความจริง เพียงแต่เป็นความจริงที่ผ่านไปแล้ว นั่นคือ มันเห็นเพียงอดีต”

กงซุนเช่อพยักหน้าช้าๆ

บนลานประลอง ฉีเหวินยังคงจับจ้องเยี่ยววิน คราวนี้มันเริ่มเข้าใจแล้ว ไม่ใช่ร่างปลอม อย่างน้อย...ไม่ใช่ทั้งหมด

“นางอ้อ อย่าไล่ตามร่างของนาง!”

นางอ้อหันมอง

“ทำลายพื้นที่!”

นางอ้อเข้าใจทันที เมื่อไม่สามารถแยกตัวจริงกับตัวลวง ก็ไม่จำเป็นต้องแยก

ตูม!

ลมปราณพรหมลิขิตบัญชาชั้นหนึ่งระเบิดขึ้นอีกครั้ง ครั่งนี้มันไม่โจมตี
เยี่ยววิน สองฝ่ามือกดลงบนพื้นพร้อมกัน

ครึ้นนน!

ลมปราณแผ่ขยายออกทุกทิศทาง พื้นลานประลองสั่นสะเทือน คีลาลีดำ
หลายแห่งแตกร้าว คลื่นพลังธาตุนอกไปเป็นวงกว้างจนแทบไม่มีพื้นที่ให้
หลบหลีก

ผู้ชมจำนวนมากสุดลมหายใจ

“ใช้การโจมตีครอบคลุมสนาม!”

“ภาพลวงไม่มีประโยชน์แล้ว!”

เยี่ยววินหรีดตาลง ในที่สุดก็มาถึงวิธีนี้ นางคาดไว้อยู่แล้ว นิ้วมือทั้งสองพลัน
เคลื่อนไหวเร็วขึ้น

ติ๊ง ติ๊ง ติ๊ง ติ๊ง ติ๊ง!

ห่าเสียงแห่งห่าธาตุตั้งขึ้นต่อเนื่อง

ทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดิน ห่าธาตุหมุนเวียนผ่านสายผีฟ้า หากไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น
เพราะไม่เคยมีผู้ใดมีครบห่าธาตุ

เสียงทั้งห่าไม่ได้สลายไปหลังจากตั้งขึ้น มันยังคงสั่นสะเทือนอยู่ในอากาศ
อย่างน่าประหลาด หินดาราหมันต์โบราณซึ่งฝังอยู่ในผีฟ้าทำนองบุรพา
เปล่งแสงเย็นเยียบจางๆ

แรงสั่นสะเทือนของเสียงก่อนหน้ายังไม่หาย เสียงใหม่ก็ซ้นทับเข้ามา

หนึ่งชั้น สองชั้น สามชั้น

ท่วงทำนองหลายช่วงซ้นทับกันจนยากจะแยกแยะว่าเสียงใดเกิดก่อน เสียง
ใดเกิดหลัง ภาพของเยียววินปรากฏขึ้นทั่วลานประลอง

ห่าร่าง ลีบร่าง ยี่ลีบร่าง บางร่างกำลังยืน บางร่างกำลังก้าว บางร่างยังคง
อยู่ในท่าที่เยียววินเคยอยู่ก่อนหน้านี้หลายลมหายใจ

ฉิววินสีหน้าเปลี่ยนไป คราวนี้สิ่งที่มันเห็นไม่ใช่เพียงภาพจากสายตา แม้แต่
จิตสัมผัสยังรับรู้ถึงเยียววินจากหลายตำแหน่งพร้อมกัน

จริง ลวง สิ่งที่เคยเกิดขึ้น ทั้งหมดซ้นทับอยู่ในพื้นที่เดียวกันจนไม่ทราบว่
สิ่งใดจริง

นางอัคคารามดำ ฝ่ามือทั้งสองกดลง

ตุ้มมม!

คลื่นพลังปะทะกวาดไปทั่วลานประลอง ภาพเยี่ยววินจำนวนมากแตก
สลาย แต่ทันทีที่ภาพหนึ่งหายไป อีกภาพกลับปรากฏขึ้นจากเสียงฝีเท้าที่ค้าง
อยู่ในอากาศ

เยี่ยววินตัวจริงก้าวผ่านคลื่นพลัง ทุกครั้งที่คลื่นพลังใกล้สัมผัสร่าง นางจะ
เปลี่ยนองศาเพียงเล็กน้อย บางครั้งเฉียงครึ่งก้าว บางครั้งถอยเพียงหนึ่ง
ซุน บางครั้งกลับก้าวเข้าหาการโจมตี ก่อนหมุนผ่านจุดที่พลังสองสายตัดกัน

ทองคำรอนัดตา

มิใช่การวิ่งหนี มิใช่การเคลื่อนที่เร็วกว่าคู่ต่อสู้ แต่เป็นการก้าวไปยังตำแหน่ง
ที่การโจมตีไปไม่ถึง

ทว่าพรหมลิขิตบัญชาขั้นหนึ่ง สองคน ย่อมไม่ใช่คู่ต่อสู้ธรรมดา ฉีเหวินเริ่ม
คำนวณจากการหายไปของภาพแทนการปรากฏ

“ด้านขวาสามจั้ง!”

ฉางอี่ซัดฝ่ามือออกทันที

เยี่ยววันเพ็งก้าวออกจากภาพหนึ่ง ฝ่ามือปราณก็มาถึงเบื้องหน้าแล้ว เร็วเกินกว่าจะหลบทั้งหมด นางเบี่ยงกาย

ปัง!

แรงปราณกระแทกผ่านไหล่ ร่างของเยี่ยววันหมุนคว้างไปครึ่งรอบก่อนถอยออกไปหลายก้าว

เสียงฮือฮาดังขึ้นทั่วสนาม

เสี่ยวอวีเหิงลุกขึ้นทันที สีหน้าไม่สู้ดี “นางบาดเจ็บหรือไม่?”

กุ๋นเฉิน หลิวอวี เซียวซางเพ็ง กำมือแน่น

เยี่ยววันหยุดร่างลง เสือบริเวณหัวไหล่ฉีกขาดเล็กน้อย เส้นผมหลายเส้นลอยลงสู่พื้น หากนางไม่ได้รับบาดเจ็บ เพียงแรงกระแทกส่วนหนึ่งเท่านั้น

ฉีเหวินกลับไม่มีสีหน้ายินดี เพราะมันเห็นชัดเจนว่าในเสี้ยวพริบตานี้เยี่ยววันเป็นฝ่ายปรับตำแหน่งไหล่เข้ารับส่วนที่อ่อนที่สุดของฝ่ามือเอง มันคำนวณถูกอีกครั้ง แต่ยังเข้าไปครึ่งจังหวะ

“เกือบไปแล้ว...” เยี้ยวรีนพืมพำ นางเหลือบมองรูป เฟิงโหมไปไม่ถึงครึ่ง
ดอก

“ยังอีกนานหรือเจ้าคะ” นางถามออกไป

นางอี “...”

ฉีเหวิน “...”

นางอีและฉีเหวินอิงไปกับคำถามของนาง หากเสียงหัวเราะดังขึ้นจาก
อัมจันทร์โดยรอบ

นางอีอดกล่าวไม่ได้ “หากเจ้าเอาแต่หลบ การทดสอบนี้จะมีความหมายอัน
ใด!”

เยี้ยวรีนกะพริบตา “แต่ตี่จวินบอกให้ข้ารับมือหนึ่งกำปั้น มิได้บอกว่าต้อง
เอาชนะพวกท่านนี้เจ้าคะ และข้าก็ไม่มีความสามารถที่จะเอาชนะพวกท่าน
ด้วย ข้าจึงทำตามที่ตี่จวินบอก แล้วข้าผิดด้วยหรือ”

นางอีและฉีเหวินพูดไม่ออก

กงซุนเซ่อหัวเราะออกมาทันที “ฮ่า ฮ่า ฮ่า ถูกต้องทุกคำ!”

ลั่วชิงเหยาสายหน้า ริมฝีปากอดแยมยิ้มไม่ได้ แม้แต่เฟิงเทียนเจวียังปรากฏ
รอยยิ้มบาง

เทียนเหิงตี้จวินกลับไม่หัวเราะ นัยน์ตาหลุมดำล่อมวงแหวนสีทองยังคงจับ
จ้องเยี่ยววินไม่ละสายตา

มันกำลังมอง มองทุกก้าว มองทุกการเปลี่ยนแปลงของลมปราณ ฟังทุก
เสียง แต่ยิ่งมองและยิ่งฟัง กลับยิ่งพบสิ่งหนึ่ง ตั้งแต่เริ่มการทดสอบ เยี่ยววิน
ไม่เคยโจมตีแม้แต่ครั้งเดียว!

ชื่อลูเองก็ไม่ละสายตาเช่นกัน แต่สิ่งที่มันมองไม่ใช่ท่าเท้า เป็นนิ้วมือของ
เยี่ยววิน

ดัง

ท่วงทำนองเปลี่ยนอีกครั้ง หัวใจของชื่อลูสั่นสะท้าน

ใช้จริงๆ แม้ท่วงทำนองจะซับซ้อนกว่าเดิม แม้มีการเปลี่ยนแปลงที่มันไม่เคย
ได้ยิน แต่รากฐานของเสียงนั้นไม่มีทางผิด

วิชาของหลี่เทียน!

ชื่อลูกำมือแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว

เหตุใดนางจึงใช้วิชาของเจ้าได้...หลี่เทียน

ซือหลูได้แต่รำพึงในใจ

หากคนที่ตกตะลึงยิ่งกว่าซือหลู กลับเป็นชายวัยกลางคนธรรมดาท่ามกลางฝูงชน มันไม่ได้มองเพียงท่วงท่าของ มันมองวิธีวางนิ้ว มองการเปลี่ยนสาย มองการหมุนเวียนของห้าธาตุ ยิ่งมอง สีหน้าภายใต้การปลอมแปลงยิ่งนิ่งงัน

บทที่ 5 ศิลาท้าสีตอบรับ

นี่มิใช่เพียงสตรีผู้หนึ่งที่บังเอิญได้ฝ่าฝืนทำนองบุรพามา หากนางรู้วิธีใช้มัน และมิใช่เพียงรู้อย่างผิวเผิน นางรู้สึกถึงแก่น!

ภาพในความทรงจำเมื่อเกือบสิบปีก่อนผุดขึ้น ตรึงนัยนางหนึ่งนั่งอยู่ข้างมัน นิ้วมือกดสายพิศครึ่งแล้วครึ่งเล่า ก่อนจะหันมาถามอย่างสงสัย

เหตุใดห้าธาตุจึงต้องไหลผ่านห้าสายแตกต่างกัน เหตุใดเมื่อห้าธาตุสมดุล ท่วงทำนองจึงเปลี่ยนไป

มันเป็นผู้ตอบคำถามเหล่านั้น เป็นผู้สอนด้วยตนเอง และบัดนี้...สตรีนาม 'เอ๋ยอวิน' กำลังใช้สิ่งเดียวกัน ต่อหน้ามัน

ไม่เพียงเท่านั้น นางยังทำสิ่งที่แม้แต่ฝ่าฝืนทำนองบุรพาในอดีตยังทำไม่ได้ เสียงที่บรรเลงออกไปไม่สลาย แรงสั่นสะเทือนยังคงอยู่

มันหรีดาลง สายตาหยุดอยู่บนจุดหนึ่งของฝ่าฝืน ประกายเย็นเยียบสีขาวอมฟ้าปรากฏขึ้นเพียงชั่วครู่ มันไม่ทราบว่ามันนั้นคืออะไร แต่รู้แน่ชัดว่าฝ่าฝืนที่มัน

สร้างขึ้นเปลี่ยนไปแล้ว และผู้ที่ทำให้มันเปลี่ยน...ย่อมต้องเข้าใจผีผานี้อย่างลึกซึ้ง

เจ้าเป็นใครกันแน่...เยี่ยอวีน

บนลานประลอง ฉีเหวินกับฉางอี่เริ่มบีบพื้นที่เข้ามาทีละน้อย ทั้งสองไม่ไล่ตามภาพอีกต่อไป ฉางอี่ใช้ลมปราณกดพื้นที่ ฉีเหวินคำนวณช่องว่าง

คนหนึ่งบีบ อีกคนปิด พื้นที่ที่เยี่ยอวีนสามารถก้าวได้ค่อยๆ ลดลง

ท่วงทำนองของเยี่ยอวีนเริ่มเร็วขึ้น นิ้วมือทั้งสองเคลื่อนไหวต่อเนื่อง ห้าธาตุหมุนเวียนไม่หยุด แต่การใช้จิตนิมิตพร้อมกับท่องดาราอ้นตตะ ภายใต้อำนาจกดดันของพรหมลิขิตบัญชาสองคน ย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย

เพียงชั่วขณะหนึ่ง นิ้วมือของนางพลันชำลงครึ่งจิ้งหระ เสียงหนึ่งเกือบผิดเพี้ยน

ตั้ง

สายผีผาทิ้งห่ากลับสั่นขึ้นเอง เยี่ยอวีนชะงัก

เสียงเย็นชาของสตรีผู้หนึ่งดังขึ้นในทะเลจิตสำนึก “ตั้งใจเดิน”

เยี่ยอวีนเบิกตาเล็กน้อย

“ทวงทำนอง ข้าจะช่วยรักษาให้”

เยี่ยอวีนยิ้มบาง นางจำเสียงนี้ได้แล้ว จิตวิญญาณของผีฟ้า!

“ขอบคุณ” นางเอ่ยเสียงเบา

นางหลับตาลงชั่วขณะ เมื่อลืมขึ้นอีกครั้ง เสียงทั้งหมดรอบกายราวกับหายไป ไม่มีเสียงผู้ชม ไม่มีเสียงระเบิดของลมปราณ ไม่มีแม้แต่เสียงผีฟ้า

ในห้วงจิตของเยี่ยอวีนเหลือเพียงท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ ดวงดาวนับไม่ถ้วน กำลังเคลื่อน นางคือดาวหนึ่ง ฉีเหวินคืออีกดาวหนึ่ง กระแสปรมาณคือดาว ทุกสิ่งเคลื่อน ทุกสิ่งเปลี่ยน หากท่ามกลางการเคลื่อนไหวเหล่านั้น มีดาวดวงหนึ่งสงบนิ่ง

ดาวเหนือ

เยี่ยอวีนก้าวออกไป คราวนี้ฉีเหวินมองไม่เห็นว่านางก้าวไปทางใด มันเห็นเพียงร่างของเยี่ยอวีนหนึ่งร่างกลายเป็นสอง สองกลายเป็นสี่ สี่กลายเป็นแปด ก่อนร่างทั้งหมดจะเคลื่อนไปคนละทิศทางพร้อมกัน

“ไม่ถูกต้อง!” ฉีเหวินตวาด “ทั้งหมดมิใช่ภาพลวง!”

ฉางอี่ชะงัก “หมายความว่าอย่างไร!”

ฉีเหวินจ้องภาพตรงหน้าด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “บางร่างเป็นภาพลวง บางร่างเป็นตำแหน่งที่นางเคยอยู่ และตัวจริง...กำลังเคลื่อนอยู่ท่ามกลางความจริงเหล่านั้น!”

มันกัดฟัน “และตัวจริงกำลังสลับอยู่ระหว่างพวกมัน!”

เป็นครั้งแรกที่ฉีเหวินพบสิ่งที่มันไม่รู้ว่าจะคำนวณอย่างไร เพราะคำตอบมีได้มีเพียงหนึ่ง สิ่งที่เป็นจริงเมื่อครู่ อาจกลายเป็นเท็จในขณะถัดมา สิ่งที่เป็นเท็จในขณะนี้ อาจกลายเป็นจริงในอีกหนึ่งอดีต และตราบใดที่เสียงฝีพายยังคง ความจริงเหล่านั้นยังคงไม่เลือนหาย

ควันทูปลอยสูงขึ้นเรื่อยๆ ตูบ...เหลืออีกเพียงครึ่งดอก

ฉางอี่และฉีเหวินสบตากัน ทั้งสองต่างเข้าใจดีว่า หากยังใช้วิธีเดิม ต่อให้ตูบใหม่จนหมด พวกมันก็ไม่มีทางแตะต้องเยี่ยมวินได้อย่างแท้จริง

“بيبพื้นที่” ฉีเหวินกล่าว

ฉางอี่พยักหน้า

ตูม!

ลมปราณพรหมลิขิตบัญชาชั้นหนึ่งระเบิดออกจากร่างของทั้งสองพร้อมกัน

ฉางอี้กางสองแขนออก กระแสปราณมหาศาลแผ่ขยายออกไปทั่วลาน
ประลอง คราวนี้มันไม่ได้โจมตี หากใช้ลมปราณกดทับพื้นที่โดยรอบ บีบ
เส้นทางเคลื่อนไหวของเยี่ยววีนให้แคบลง

ขณะเดียวกัน ฉีเหวินยืนนิ่งอยู่เบื้องหลัง ดวงตาจับจ้องทุกการเคลื่อนไหว
ของเยี่ยววีน มันเล็งไล่ตามตัวจริง เลิกสนใจภาพลวงตา สิ่งเดียวที่มันมอง
คือช่องว่าง ทุกครั้งที่ฉางอี้บีบพื้นที่ เยี่ยววีนย่อมต้องเลือกเส้นทางหนึ่ง ขอ
เพียงมันคำนวณเส้นทางนั้นได้...

“ช่วย!”

ตูม!

ฉางอี้พาดฝ่ามือออกทันที ร่างเยี่ยววีนสามร่างแตกสลายพร้อมกัน หากตัว
จริงกลับปรากฏขึ้นทางออกไปอีกหลายจั้ง

“ขวาลิบสองจั้ง!”

ตูม!

พื้นคิลาจะเปิดแตก เยี่ยววินก้าวเฉียงออกเพียงครึ่งก้าว คลื่นปราณเหี่ยด
ชายเสื้อผ่านไป

“ด้านหลัง!”

นางอี่หมุนตัวซัดฝ่ามือกลับทันที

ปัง!

เยี่ยววินยกฝ่ามือขึ้นเล็กน้อย ร่างหมุนตามแรงกระแทกก่อนถอยออกไปหลาย
ก้าว

เสียงฮือฮาดังขึ้นทั่วอัฒจันทร์

“พวกมันเริ่มจับทางได้แล้ว!”

“พื้นที่ของเยี่ยววินกำลังลดลง!”

“หากเป็นเช่นนี้ อีกไม่นานนางจะไม่มีที่ให้หลบ!”

เยี่ยววินเองก็มองออก นางเหลือบมองรูป ยังเหลือเกือบครึ่งดอก สองคนนี้
ร่วมมือกันได้ดีกว่าที่คิด

นิ้วมือขวาของนางเคลื่อนไหว

๗
ดิ่ง

เสียงผีผาดังขึ้นอีกครั้ง หากคราวนี้ เยียอวินกลับชะงัก เพราะหลังเสียงผีผา
ของนางสิ้นสุดลง ยังมีอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น

๗
ดิ่ง

เบายิ่ง หากชัดเจน เยียอวินขมวดคิ้ว นางไม่ได้ดีดสายผีผา จิตวิญญาณของ
ผีผาทำนองบูรพาก็ไม่ได้ทำอะไรได้

“เสียงอะไร”

เสียงเย็นชาของสตรีชุดขาวดังขึ้นในทะเลจิตสำนึก “มิใช่ข้า”

เยียอวินงูแง กวาดตามองโดยรอบอย่างรวดเร็ว ก็ไม่เห็นที่มาของเสียง นาง
จึงเงยหน้าขึ้น

ครึ้นนนนน!

เสียงสั่นสะเทือนต่ำลึกลงมาจากเบื้องบน ทุกคนในสนามประลองเงยหน้าขึ้น
มองอย่างประหลาดใจ คีลาห่าสีที่ซ่อมแซมผืนฟ้าให้เป็นเนื้อเดียวกันมาเนิ่น
นานนับกาล กำลังสั่นสะเทือน!

สี่เทวราชลุกขึ้นพร้อมกัน จตุรเทพพิทักษ์ดาราก็เปลี่ยนสีหน้า แม้แต่เทียน
เหิงตี้จวินยังเงยหน้ามองคีลาห่าสีทันที

“เกิดอะไรขึ้น!”

ฉางอี่และฉีเหวินหยุดมือโดยไม่รู้ตัว หลินชิงหยวนเองก็มองขึ้นไปด้วยสีหน้า
ตื่นตระหนก เยี่ยอวี่นงเงยง่ามว่าเดิมที่เกิดอะไรขึ้น

ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นว่าใต้เท้าของเยี่ยอวี่น พื้นคิลา กำลังสั่นไหวเบาๆ

๗
ดูป

เยี่ยอวี่นนิ่งงัน

๗
ดูป

ความรู้สึกรู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาดแผ่ซ่านขึ้นจากใต้ฝ่าเท้า มิใช่
แรงสั่นสะเทือน มิใช่ลมปราณ หากคล้ายเสียงหัวใจ

ภาพบางอย่างในนครเก้าวัฏจักรพลันย้อนกลับมาในความทรงจำ ผืน
แผ่นดิน!

เยี่ยกวินกัมมมอฬิน

ตูป

เสียงหัวใจดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้นางมั่นใจ ผืนแผ่นดินกำลังเรียกข้า?

ครีนนน!

ศิลาห้ำสีเหนือท้องฟ้าสั่นสะเทือนรุนแรงขึ้น ทันใดนั้น แสงสีเหลืองสายหนึ่ง
พลันสว่างขึ้นจากศิลาห้ำสี จากนั้นเป็นสีขาว สีดำ สีเขียว สีแดง ห้ำสีแห่งห้ำ
ธาตุสองประกายพรอมกัน!

ทั้งระเบียงดาราพลันถูกย้อมด้วยแสงห้ำสีอันเจิดจ้า ผู้คนนับล้านทั้งระเบียง
ดาราเงิบงัน พวกมันไม่เคยเห็นปรากฏการณ์เช่นนี้มาก่อน

เทียนเหิงตี้จวินลุกขึ้นจากบัลลังก์เป็นครั้งแรก วงแหวนสีทองรอบนัยน์ตา
หลุมดำหมุนอย่างรวดเร็ว

“ศิลาห่าสี...กำลังตอบรับบางสิ่ง!”

ทันใดนั้น แสงทั้งห่าสีแยกออกจากศิลาห่าสี แสงทั้งห่าสายไหลลงมาจากฟ้า
ราวสายธาร และจุดหมายของมัน...คือเยี่ยววิน!

“อววินเออร์!” เสวี่ยอวี้เหิงร้องขึ้นอย่างตกใจ

ตูม!

แสงทั้งห่าสีครอบร่างเยี่ยววินในพริบตา ฉางอี่และฉีเหวินที่อยู่ใกล้เคียงที่สุดถูก
พลังสายหนึ่งผลักออกไปพร้อมกัน ทั้งสองลอยถอยหลังหลายสิบจั้งก่อน
ร่อนลงบนพื้น ไม่มีผู้ใดได้รับบาดเจ็บ แต่ไม่อาจเข้าใกล้ได้อีกแม้แต่ก้าวเดียว

“เยี่ยววิน!” หลินชิงหยวนกำลังจะพุ่งเข้าไป

“หยุด!” เสียงของเทียนเหิงตี้จวินดังขึ้น

หลินชิงหยวนชะงัก เทียนเหิงจ้องแสงห่าสีที่ห่อหุ้มเยี่ยววิน “อย่าเข้าใกล้”

“แต่ตี้จวิน...”

“ศิลาห่าสีมิได้ทำร้ายนาง”

เทียนเหิงยกมือขึ้น ลมปราณสายหนึ่งแผ่ออกไปอย่างระมัดระวัง ทันทีที่สัมผัสแสงห่าสี

วูบ!

ลมปราณของมันถูกผลักลับ ผู้คนทั้งสนามประลองตกตะลึง แสงจากศิลาห่าสีปฏิเสธมัน!

เทียนเหิงดีใจวินหรือตาลง มันลองส่งจิตสัมผัสออกไป ผลลัพธ์เหมือนเดิม ไม่อาจผ่าน ไม่มีการโจมตีตอบโต้ ไม่มีแรงสะท้อนทำร้าย เพียงไม่อนุญาตให้เข้าไป

“แม้แต่ดีใจวินก็เข้าไม่ได้...”

เสียงหนึ่งดังขึ้นจากอัฒจันทร์ ทั้งสนามพลันเงียบยิ่งกว่าเดิม

กงซุนเซ่อลุกขึ้น ดวงตาจับจ้องแสงห่าสี “ศิลาห่าสี...กำลังปกป้องนาง”

ไม่มีผู้ใดตอบ ไม่มีผู้ใดกล้าปฏิเสธสิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้า

